

Det var så länge sen. . .

Under järnvägens blomstrings-tid var Ödeshögs järnvägsstation en stor "utskeppningshamn" för järnvägsslipers. Praktiskt taget varje liten skogsägare i de många socknarna söder och öster om Ödeshögs bysamhälle avverkade furutimmer, som sedan handskräddes till slipers och med hästtransporter kördes ned till Ödeshögs järnvägsstation för att sedan per järnväg fraktas ut till de olika stationerna ute på landet. De skogsägare som på den tiden ville leverera slipers, fick av järnvägsförvaltningen uppgifter om vilka mått som för tillfället var aktuella — längre till de bredspåriga ba-

norna och kortare till de smalspåriga. Längden mättes alltid i fot och bredd och tjocklek i tum. Priset var det aldrig någon diskussion om därför att järnvägen bestämde det. Säljaren fick leverera om han ville eller låta bli. Kärnan däremot var det ganska viktigt med. Ju större den var, dess bättre pris betalade järnvägsförvaltningen. Det var rätt roligt att höra på dialogen mellan säljaren och banmästaren vid mätningarna. Kärnan var ju inte alltid cirkelrund och säljaren ville ju mäta där kärnan var störst, medan banmästaren gärna ville mäta på det kortaste stället. Vid vissa tider på

vintrarna var hela stationsområdet överfullt med höga stabbar av slipers, som tillsammans med den vanliga famnveden gjorde att även angränsande områden fick tas i bruk. Tjockleken var det inga kompromisser om. — Var det någon sliper som inte höll mått i det avseendet så kasserades den obönhörligen, och ägaren fick försöka sälja kasserade slipers som ved åt frusna Ödeshögsbor. Barkningen var det också mycket noga med och den var obligatorisk för alla slipers. Bilden visar en sliper-mätning på Ödeshögs bangård troligen omkring 1914.

HALVAR ANDERSSON